

Fælles rapport fra Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk om udlevering af EU-borgere til tredjelande

Dato: 25. november 2020

URL: <https://europa.eu/!Mq86rd>

I sin dom fra 2016 i Petruhhin-sagen indførte Den Europæiske Unions Domstol (EU-Domstolen) specifikke forpligtelser for medlemsstater, som ikke udleverer deres egne statsborgere og modtager en anmodning om udlevering med henblik på retsforfølgning af en EU-statsborger, der er statsborger i en anden medlemsstat og har udøvet sin ret til fri bevægelighed.

Den 4. juni 2020 anmodede Rådet Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust) og Det Europæiske Retlige Netværk om at analysere, hvordan sager vedrørende tredjelandes anmodninger om udlevering af EU-statsborgere håndteres i praksis, og om, at de aflægger rapport til Rådet senest den 1. december 2020.

Formålet med denne fælles rapport fra Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk er at informere Rådet om de væsentligste vanskeligheder, som retshåndhævende myndigheder har oplevet på dette område. Den er baseret på en analyse af Eurojust-sager, der er registreret efter afsigelsen af Petruhhin-dommen i september 2016, og på Det Europæiske Retlige Netværks erfaringer. Rapporten har derfor ikke til formål at give en udtømmende oversigt over alle mulige problemstillinger, som den ovennævnte retspraksis har rejst i hele EU, men har kun fokus på spørgsmål, som Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk har identificeret i deres respektive sager.

Rapporten bekræfter, at anvendelsen af EU-Domstolens praksis på udlevering af EU-statsborgere rejser en række praktiske og juridiske spørgsmål, og at Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk har spillet en vigtig rolle med hensyn til at fremme samarbejde mellem de involverede medlemsstater og undertiden også med tredjelande.

De mest relevante spørgsmål, der er identificeret, og som om muligt er blevet fulgt af anbefalinger fra Eurojust eller Det Europæiske Retlige Netværk, er følgende.

- Usikkerhed med hensyn til anvendelsesområdet for EU-Domstolens praksis.
  - Manglende klarhed med hensyn til omfanget af den anmodede medlemsstats forpligtelser i tilfælde af en anmodning om udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom.
  - Mulig anvendelse af høringsmekanismen i sager, som ikke opfylder alle betingelserne i EU-Domstolens praksis.

Der anbefales en yderligere afklaring af anvendelsesområdet for EU-Domstolens praksis.

- Praktiske og juridiske spørgsmål vedrørende høringsproceduren.
  - Vanskeligheder med at identificere de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvori personen er statsborger.
  - Forskellig praksis vedrørende den information, der skal gives til den medlemsstat, hvori personen er statsborger, vedrørende anmodningen om udlevering.

- Usikkerhed med hensyn til, hvilken medlemsstat der bør være ansvarlig for at oversætte den information, der gives til den medlemsstat, hvori personen er statsborger, og afholde omkostningerne herved.
- Forskellig praksis vedrørende de frister, inden for hvilke den medlemsstat, hvori personen er statsborger, skal træffe afgørelse om retsforfølgning af den person, som anmodningen vedrører.
- Forskellig praksis vedrørende den type vurdering, der foretages af den medlemsstat, hvori personen er statsborger, når medlemsstaten træffer afgørelse om retsforfølgning af den person, som anmodningen vedrører.
- Usikkerhed med hensyn til, hvilket instrument til retligt samarbejde der skal anvendes til at sikre retsforfølgning i den medlemsstat, hvori personen er statsborger, navnlig hvis tærsklerne for udstedelse af en national arrestordre og/eller en europæisk arrestordre ikke er opfyldt.
- Relevansen af at behandle ikke blot spørgsmålet om kompetence, men også spørgsmålet om, hvilket land der har de bedste forudsætninger for at retsforfølge og dermed undgå straffrihed.
- Spændinger mellem på den ene side forpligtelser, der følger af EU-retten, og på den anden side forpligtelser, der følger af bilaterale og multilaterale udleveringstraktater.

Der anbefales en yderligere afklaring af ovennævnte spørgsmål.

- Resultaterne af høringsproceduren.
  - I langt hovedparten af de analyserede sager førte den høringsprocedure, som blev igangsat af den anmodede medlemsstat, ikke til retsforfølgning af EU-statsborgeren i den medlemsstat, hvori personen er statsborger. En sådan mekanisme synes kun at være hensigtsmæssig, når der allerede verserer en parallel sag mod den person, som anmodningen vedrører, i den medlemsstat, hvori personen er statsborger.
- Eurojusts og Det Europæiske Retlige Netværks rolle.
  - Både Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk har spillet og vil fortsat spille en vigtig rolle med hensyn til at bistå og støtte de nationale myndigheder med praktiske og juridiske spørgsmål.

Denne rapport indeholder en detaljeret redegørelse for de ovennævnte praktiske og juridiske spørgsmål/anbefalinger, herunder en række andre aktuelle emner. Desuden har Eurojust og Det Europæiske Retlige Netværk fremlagt (anonymiserede) sagseksempler til at hjælpe med at forklare de relevante spørgsmål.